

boven. "Lucian... je moet dit weten. Het gaat om Annelies." Er viel een zware stilte.

"Wat is er?" vroeg Lucian, strak maar gespannen.

"Krüger heeft haar... aangevallen. Hij heeft haar aangerand." Lucian slikte hoorbaar. Zijn stem kreeg een donkere ondertoon, hard en vastberaden, met een rauwe rand die je niet kon negeren.

"Dat verdomde monster," fluisterde hij bijna. Een zinderende stilte volgde. Hij voelde de grond onder zich kantelen. Annelies. Zijn Annelies. Lucian ademde langzaam uit, zijn borstkas strak gespannen. "Niemand... niemand zal haar ooit nog pijn doen. Er viel opnieuw een stilte, beladen met spanning en woede die net onder de oppervlakte smeulde.

"Kom niet zomaar," zei Leopold, zijn stem ijsig maar broos. "We moeten voorzichtig zijn. Maar hij moet gestopt worden. Dit mag nooit meer gebeuren." Lucian ademde diep in. Zijn stem was dof, een dreiging die onuitgesproken maar onmiskenbaar was.

"Ik roep mijn mannen op. We halen hem eruit. Voor haar." Leopold slikte de brok weg in zijn keel. Zijn stem trilde iets meer, de vader die verscheurd was maar onverzettelijk.

"Ze is mijn dochter. Niemand... niemand komt aan mijn dochter." De verbinding viel weg, maar de belofte hing zwaar in de lucht. Onbreekbaar. Onvermijdelijk.

Een kwartier later staat Lucian voor zijn team, rug recht, schouders strak, zijn blik als een mes. Marcus, Thomas en Noah wachtten zwijgend. Geen van hen vroeg iets—nog niet. Maar ze voelden het. Er hing iets van spanning in de lucht.

"Missie afgebroken," zei Lucian zonder omwegen. "Per direct. We keren terug naar Thavma. Het paleis heeft ons opgeroepen. Er is een nieuw bevel." Thomas fronste. Marcus' ogen vernauwden zich.

"Het gaat om Annelies," vervolgde Lucian, zijn stem beheerst maar geladen. "Ze is veilig. Ze blijft in het paleis. Maar ze is aangerand. Door Krüger." De stilte kandelde.

"Krüger is opgepakt. We gaan hem verhoren. Noah, jij leidt het verhoor." Noah knikte direct.

"Begrepen."

"Verhoorprotocol Delta," ging Lucian verder. "Geen communicatie naar buiten. Discretie is absoluut. Alles loopt via mij. Dit is geen wraakmissie. Dit is een operatie. Duidelijk?"

"Duidelijk," klonk het unaniem. Marcus stapte één pas naar voren, zijn blik strak op Lucian.

“We kennen je, Luc. En we weten wat zij voor je betekent. We laten je niet alleen gaan met dit.” Lucian keek hem aan, zijn blik verzachtte even.

“Ik weet het. Daarom zijn jullie hier. We doen dit samen, maar we blijven gefocust. Persoonlijke gevoelens komen straks. Nu telt alleen het werk.” Noah knikte opnieuw, al stond zijn kaak gespannen.

“Hij gaat praten.”

“Dat gaat hij,” bevestigde Lucian. “Pak je spullen. Tactische bepakking, tien minuten. We zijn op schema. En Noah? Geen toegevingen. Vol druk.”

“Vol druk,” herhaalde Noah. Lucian draaide zich om. De broederband tussen hen was stil maar onwrikbaar. Ze spraken elkaar zelden troostend toe. Ze hadden geen zachte woorden nodig. Alleen actie. Krüger had iets gedaan wat onomkeerbaar was. En Lucian zijn team—zijn vrienden, zijn broeders—zouden ervoor zorgen dat hij daar tot de laatste seconde spijt van kreeg.

De lucht in de grote zaal was zwaar van spanning. Leopold stond midden in de ruimte, rug kaarsrecht, vuisten gebald langs zijn zij. De maan viel door de hoge ramen, maar zelfs het licht leek de kilte in de kamer niet te kunnen doorbreken. Zijn ogen, normaal helderblauw en scherp, stonden nu donker—bijna zwart van ingehouden woede.

“Krüger heeft niet alleen mijn dochter geschonden,” sprak hij met een stem zowel donder, koud en snijdend. “Hij heeft de eer van mijn familie met voeten getreden. Dit kan ik niet tolereren. Hij zal gestraft worden. Hard. Snel. Geen genade.” Lucian stond enkele passen van hem vandaan, de spieren in zijn kaak aangespannen, handen ineengeklemd op zijn rug. Zijn hart bonsde in zijn keel. Zijn ademhaling was diep en gecontroleerd, alsof hij zich voorbereidde op een strijd. “Jij gaat mee naar het verhoor,” vervolgde Leopold, zijn blik scherp als een mes. “Niet als commandant. Als haar vriend. Als man die weet wat hij haar heeft aangedaan. Laat hem voelen dat zijn daden gevolgen hebben. Zorg dat hij begrijpt.” Lucian knikte zwijgend. Geen woorden waren nodig, al had hij er veel te zeggen. De opdracht was glashelder. Leopold draaide zich om en verliet de zaal. Zijn voetstappen echoden op de marmeren vloer. Lucian volgde, zijn lichaam gespannen, zijn geest een warboel van emoties. Hij was niet bang. Niet voor Krüger. Maar wat hij voelde ging verder dan woede. Rauw, giftig bijna. Een mengeling van beschermingsdrang en wraaklust die aan hem vrat.

Toen ze de verhoorkamer naderden, hoorde hij de stemmen al. Binnen zaten Noah en Krüger.

De deur ging met een zachte klik open. Noah zat rechtop, gezicht onbewogen, ogen strak op de man tegenover hem gericht. Krüger zat onderuitgezakt, een grijns om zijn lippen die Lucian direct misselijk maakte. “Waar was je op het

moment van het incident?” vroeg Noah met beheerste stem. Krüger haalde zijn schouders op, alsof het hem niets kon schelen. Zijn ogen vonden Lucian, en de grijns werd breder. “Kijk eens aan, de held komt binnen. Jij, commandant Lucian Hendriks, je weet niet wat ze nodig heeft. Zes jaar lang was ik haar schaduw. Haar wachter. Haar alles.” Lucians kaak verstrakte. Hij zei niets. Liet hem praten. “Ze is bang voor mij,” fluisterde Krüger. “En jij? Jij denkt dat je haar kunt beschermen? Je weet niet eens wat ze heeft doorgemaakt. Ze is van mij.” Noah hield zijn blik strak, zijn stem als een anker. “Krüger. Beantwoord de vragen. Dit is geen plaats voor spelletjes.” Maar Krüger lachte. “Spelletjes? Dit is realiteit. Jullie doen alsof jullie iets van haar weten. Maar zij komt altijd terug. Altijd.” Lucian voelde het bloed in zijn oren dreunen. Hij wist niet eens dat hij was opgestaan, tot hij merkte dat zijn vuist een haarbreedte van Krügers gezicht hing. “Lucian,” zei Noah zacht, hand op zijn arm, stevig, geruststellend. “Niet nu.” Hij beet op zijn lip. De smaak van metaal en bloed vulde zijn mond. Zijn ademhaling ging snel. Hij voelde zich alsof hij ieder moment kon breken. Krüger leunde triomfantelijk achterover. “Zie je? Je bent net als ik. Je hoeft maar een beetje geduwd te worden en je barst uit elkaar.” Noah ging onbewogen verder, stelde de volgende vragen alsof er niets gebeurd was. Maar Lucian hoorde de woorden niet meer. Alles in hem sidderde. Alles in hem schreeuwde om hem iets aan te doen. Later, toen het verhoor eindelijk voorbij was, stormde Lucian de vergaderzaal binnen. Hij bleef even in de deuropening staan, borst rijzend, ogen donker. Eén seconde lang zei niemand iets. Toen sloeg hij de deur met een klap achter zich dicht. “Denk je dat ik dat kan negeren?” brulde hij tegen Noah, die hem al opwachtte. “Die... die klootzak praat over haar alsof ze een bezit is! Hij kijkt alsof hij haar nog steeds in zijn greep heeft!” Zijn vuisten sloegen op de tafel. “Ik wil hem pijn doen. God, ik wil hem zo... kapotmaken. Maar ik weet dat ik dat niet mag. Ik weet dat zij dat niet wil. En toch...” Zijn stem brak. Hij zakte neer op een stoel, handen trillend. “God, ik ben bang, Noah. Bang dat ik word zoals hij.” Noah ging tegenover hem zitten, blik zacht maar vast. “Je bent niet zoals hij. Je weet dat, diep vanbinnen. Dit gaat niet over jou. Het gaat over haar. Over wat zij nodig heeft. Niet wat jij voelt.” Lucian knikte langzaam. Zijn ademhaling was nog zwaar, maar zijn blik helderder. “Ik wil haar zien. Nu.” Noah glimlachte flauwtjes. “Dan moet je gaan.” Lucian stond op. Zijn benen voelden als lood, maar zijn rug bleef recht. Elke stap richting Annelies was een keuze. Geen impuls. Geen woede. Een keuze. Dat moest genoeg zijn. Voor nu. En als het dat niet was? Dan moest hij zorgen dat het dat werd.